

Седем и тридесет часа

Бях седнал на пейка в парка. Настанен удобно, ядях кроасана си. За първи път не се притеснявах за времето. Имах още тридесет минути, докато дойдеше времето да вляза в офиса. Облегнат, се радвах на приятното време. Пролетта беше дошла.

Неочаквано до мен седна някакъв старец.

“Защо сяда точно до мен, като около нас има около десет други свободни пейки?” - зачудих се.

Той извади хляб от найлоновата си чанта и започна да го къса на зальци, които след това хвърляше на земята. За части от секундата прелетяха гълъби и започнаха да кълват. Сякаш очаквах, че ще дойде. Аз не спирах да го гледам, а той се обърна към мен:

- Искаш ли? - попита, предлагайки ми хляб с лека усмивка.

Имаше изтощен поглед, но усмивката му беше добросърдечна.

- Не, благодаря! - показах кроасана си, от който оставах точно два залька.

- Не е за теб. Предлагам ти да им хвърлиш малко. - каза той.

Замислих се за момент и казах:

- Не съм голям фен на гълъбите, но мерси за предложението.

Той поклати глава и се обърна отново напред. След минута мълчание продължи:

- Всеки ден ставам точно в седем часа, отивам до пекарната и взимам пресен хляб, след което сядам тук и ги храня.

- Защо? - попитах.

- Приятно е. И за мен, и за тях. Аз знам, че всяка сутрин в седем и тридесет часа ще съм тук, но и те знаят. И ме чакат. - каза той и ме погледна замислено:

- Как се казваш, момко?

- Филип - отговорих.

- Филипе, харесваш ли истории?

- „Харесвам” е силно казано, но бих чул твоята, ако настояваш - казах аз.

- Бързаш ли занаякъде?

- Може да се каже.

- Когато бях дете, майка ми всяка сутрин приготвяше два хляба - един за мен и един за нея. Ние нямахме пари, затова и предимно ядохме хляб или боб. Един ден, докато отивах към селското училище, видях гълъб, легнал на земята. Усетих, че нещо не му е наред и отидох до него. Клекнах и извадих хляба от чантата си. Отчупих половината и му я натроших. Поседях малко, за да съм сигурен, че ще го изяде, и продължих по пътя си. На следващата сутрин, щом излязох през входната врата, гълъб прелетя и кацна пред мен. Беше същият гълъб. Не знам защо, но знаех, че е същият. Отново бръкнах в чантата си и му дадох половината си хляб. И така всяка сутрин след това. Майка ми не знаеше, че давам половината си храна на някаква птица. Както ти каза, и тя не беше фен на гълъбите. Но това мен не ме касаше. Научих го да ми носи пръчки и листа. Беше умен гълъб. Даваше ми да го гая. Понякога дори влизаше през прозореца и спеше близо до мен. Но пораснах и изчезнах. Поне за него. Вероятно ме е чакал пред вратата сутрини наред, докато... Ами може би, докато е разбрал, че повече няма да се върна.

Той замълча за момент. Потърка си очите и продължи:

- Откакто се помня, храня гълъби. Всеки ден в седем и тридесет часа съм тук, на тази пейка. Понякога си мисля, че може да храня някое от децата на онзи гълъб. Знам ли аз колко живеят и дали има такава вероятност. Но ми е приятно да го вярвам. Никои от тези обаче не дават да ги галиш. Градски са, не са свикнали. Хлябът свърши. - каза стареца. Изтупа се и стана.

- Беше ми приятно да се запознаем, Филип - подаде ми ръката си.

Чак сега забелязах белега на дясното му око.

-И за мен беше удоволствие - отговорих, стискайки ръката му, но още замислен.

Старецът се обърна и продължи по пътя си, а аз погледнах часовника си и разбрах, че за пореден път съм закъснял за работа.

На следващата сутрин отново станах рано и отидох на същата пейка. Не знам защо, но имах някакво желание да се срещна със стареца пак. Минаха няколко минути и погледнах часовника си. Седем и тридесет и пет, но нямаше и следа от стария човек. Останах още двадесет минути, но той така и не се появи. И така дните продължиха. Минавах няколко пъти покрай тази пейка. Само дървото над нея бе пълно с гълъби. Но пейката си беше все така празна.

Дум-дум-дум

Събуждам се от силен шум. Веднага поглеждам към стенния часовник, за да видя колко е часът. Седем и тридесет. Знам, че нямам време за лежане, и ставам.

Дум-дум-дум

- Откъде идва тоя шум!? - разкрещявам се аз.

Поглеждам към терасата на апартамента си. Някакъв гълъб е кацнал и чука с клюн по стъклото. Отварям вратата и махвам с ръка, за да го прогоня, но за моя изненада той не си тръгва, а идва по-близко.

-Махай се! - ядосано му казвам.

Гълъбът накланя глава на една страна, сякаш е учуден или очаква нещо. Стоя на едно място за няколко секунди. Въздишам и отивам до кухнята. Взимам две филии хляб и ги натрошавам. Гълъбът веднага започва да яде. Нещо в мен омеква и се появява лека усмивка на лицето ми. Протягам ръка бавно и несигурно, за да го погала.

“Вероятно ще излети”, казвам си наум. Затварям очи и я приближавам максимално, но без да го докосвам, а той потърква глава в нея. Широка усмивка засиява на лицето ми и отварям очи. Гълъбът е бял и любвеобилен. Галя го и му се радвам, след което забелязвам белега на дясното му око.